

Fargefanten og Trollet

Det var ikke morgenlyset som vekket Fargefanten denne tirsdagen. Det var et brak som fikk tennene til å klapre i munnen og den oransje pelsen til å reise seg på ryggen.

KA-BOOM!

Hele det lille, fargerike huset hans ristet. Kaffekoppen på nattbordet danset en liten jig før den veltet og sendte en brun flekk utover det gule gulvteppet. Fargefanten satt rett opp og ned i sengen, med ørene spisset så hardt at det nesten gjorde vondt.

Så ble det stille. En dyp, urovekkende stillhet som hang over Fargeland som en våt ullteppe.

KA-BOOM!

Der kom det igjen. Denne gangen var det nærmere. Det var ikke torden. Det var ikke en eksplosjon i sukkertøyfabrikken. Det føltes som skritt. Gigantiske, tunge skritt som fikk selve grunnen til å skjelve i frykt.

Fargefanten smøg seg ut av sengen, uten å ta seg tid til å rette på F-medaljongen sin. Han listet seg bort til vinduet og tittet forsiktig ut bak den blomstrete gardinen.

På den andre siden av hekken så han naboen sin, Oddvar Struts. Oddvars lange hals stakk opp av takluken hans som et periskop. Han så like skrekkslagen ut som Fargefanten følte seg, med nebbet åpent i et lydløst gisp.

De så ingenting. Gatene var tomme. Solen skinte som vanlig, men lyset virket liksom litt mattere, som om det holdt pusten.

Så begynte lyden. Den lyden alle i Fargeland fryktet mer enn noe annet.

PIP-PIP-PIP-PIP-PIP!

Fargeland-alarmen. Den skar gjennom luften, høyere enn kirkeklokkene på en søndag, skarpere enn stemmen til Borgermester Dunkel når han var tom for kake. Det var den spesielle alarmen. Den som bare hadde én betydning.

Gjennom høyttalerne på torget runget en metallisk stemme: «ALARM! ALARM! GRÅ-TROLLET HAR VÅKNET! DETTE ER IKKE EN ØVELSE. SØK DEKNING ELLER MØT PÅ TORGET FOR KRISEPLANLEGGING!»

Fargefanten kjente blodet fryse til is. Å nei. Ikke Grå-Trollet.

Legenden om Grå-Trollet var noe alle små fargefanter lærte i barnehagen. Dypt under fjellet Kraft, der hvor nissene vanligvis jobbet i fred, lå det en hule der lyset aldri nådde inn. Der sov Grå-Trollet i hundrevis av år av gangen.

Grå-Trollet var det tristeste vesenet i verden. Det var født helt uten farge. Det var bare... grått. Kjedelig, støvete, deprimerende grått. Og fordi det var så grått, hatet det alt som var fargerikt. Hver gang det våknet fra dvalen sin, var det drevet av en enorm, umettelig tørst. Det ville ikke ha vann. Det ville ha farge. Ren, flytende farge.

Og det fantes bare ett sted i hele verden hvor man fant det: Fargefabrikken. Hjertet i Fargeland. Hvis Grå-Trollet kom seg dit og drakk opp fargetankene, ville hele Fargeland miste gløden sin. Blomstene ville visne, husene ville bli grå, og selv Fargefantens oransje pels ville falme til en trist askefarge.

«Vi må gjøre noe!» pep Fargefantens til seg selv.

Han dro på seg snekkerbuksa si i en fei og løp ut døra. Oddvar Struts kom løpende (eller flaksende, det var vanskelig å si forskjellen når han hadde panikk) ut av porten sin.

«Hva gjør vi, Fargefantens?!» klukket Oddvar hysterisk. «Jeg er for ung til å bli grå! Jeg har nettopp farget halefjærene mine i magenta!»

«Til torget, Oddvar! Vi må ha en plan!»

Torget var allerede fullt av folk. Det var et kaos av fargerike dyr som løp i sirkler. Borgermester Dunkel, den store orangutangen i den vanligvis så ulastelige dressen, sto på en kasse og prøvde å få orden. Slipset hans var på snei.

«Ro ned! Ro ned, innbyggere!» ropte han, men stemmen druknet i et nytt, gigantisk *KA-BOOM* som fikk rådhusklokken til å klemte av seg selv.

Bakken ristet så kraftig at Fargefantens nesten mistet balansen. I det fjerne, over tretoppene mot fjellet Kraft, kunne de se en sky av grått støv reise seg mot himmelen.

«Det kommer!» ropte noen. «Det er enormt!»

«Vi må forsvare fabrikken!» ropte Rørlegger-Rolf og veivet med en skiftenøkkel. «Vi kan spyle det med vann!»

«Vann gjør det bare surere!» ropte noen andre.

Fargefantens klatret opp på kassen ved siden av Borgermesteren. Han måtte tenke fort. De kunne ikke slåss mot et troll som var like høyt som kirketårnet. De måtte være smarte. De måtte bruke det Fargeland var best på: Kreativitet.

«Hør etter!» ropte Fargefantens så høyt de små lungene hans klarte. «Vi kan ikke stoppe det med makt. Trollet er sultent. Det vil ha farge. Vi må lure det vekk fra fabrikken!»

Forsamlingen ble stille og så på den lille oransje fyren.

«Hvordan lurte man et sultent fjell av et troll?» spurte Borgermesteren skeptisk.

Da kom idéen. Den var enkel, kanskje litt dum, men den var det eneste de hadde. Det var Mureren Mus som hadde hvisket det først, men nå sa Fargefanten det høyt.

«Vi bygger en haug. En gigantisk haug med stein, midt på veien før fabrikken.»

Folk så forvirret på hverandre. Stein? Grå stein? Trollet elsket jo grått, men det spiste det ikke.

«Ikke bare stein,» fortsatte Fargefanten, og øynene hans begynte å lyse av en plan. «Vi skal male dem. Vi skal male dem i de mest fristende, saftige, skinnende fargene vi har. Vi skal få steinhaugen til å se ut som den største haugen med regnbue-drops verden noensinne har sett!»

Et øyeblikks stillhet. Så spredte et smil seg over ansiktet til Borgermester Dunkel.

«Genialt! En felle av falskt godteri!»

«Men vi har dårlig tid!» sa Fargefanten idet et nytt skjelv gikk gjennom bakken. «Alle som kan bære, må hente stein! Mureren Mus, du leder steingjengen! Alle som kan male, hent koster og spann! Vi tømmer lageret til malerbutikken! Fort!»

Fargeland eksploderte i aktivitet. Panikken ble erstattet av formål. Bevere rullet enorme kampesteiner ned fra åsene. Ekorn kom løpende med småstein i lommene. Selv de trege skilpaddene bar hver sin murstein på ryggen.

Midt på hovedveien, like utenfor portene til den store Fargefabrikken, begynte haugen å vokse.

Fargefanten dirigerte malergjengen. «Vi trenger mer rødt her! Gjør den steinen der skinnende som et jordbær! Den der borte må være knallgul som en sitron! Bruk klarlakk på toppen, det må se vått og fristende ut!»

Oddvar Struts, som var for nervøs til å male nøyaktig, fikk jobben med å kaste spann med glitter over haugen. Det støvet farger overalt. Pelsen til Fargefanten var snart mer regnbuefarget enn oransje.

Skrittene kom nærmere. *KA-BOOM... KA-BOOM...*

Nå kunne de lukte det. En lukt av gammel kjeller, våt sement og dårlig humør. Solen ble skygget for.

«Det er her!» skrek Oddvar og gjemte hodet i en malingsbøtte (som heldigvis var tom).

Over tretoppene dukket det opp. Grå-Trollet.

Det var enda større enn i legendene. Huden var som sprukken granitt, øynene var to små, triste pytter av gråvann, og munnvikene hang helt ned til knærne. Det var selve definisjonen på fargeløst. Det stønnet en lyd som hørtes ut som et steinras.

«FAAARGEEEE...» rumlet det fra den enorme munnen. Stemmen var så dyp at Fargefantens medaljong vibrerte mot brystet hans.

Trollet trampet fremover. Det hadde blikket festet på Fargefabrikken, som lyste fristende i det fjerne med sine tanker fulle av rød, blå og gul væske. Trollet slikket seg om munnen med en tunge som så ut som grovt sandpapir.

Så stoppet det.

Midt i veien, rett foran nesen på det, lå det noe. Noe som skinte sterkere enn fabrikken. En enorm, glitrende haug av... drops?

Fargefanten og de andre innbyggerne holdt pusten bak hushjørnene. Ville det virke?

Grå-Trollet myste. De små, grå øynene utvidet seg. Det hadde aldri sett så konsentrert farge før. De malte steinene glitret i solen. De så ut som enorme juveler, som gigantiske bær, som det deiligste i verden.

Trollet glemte fabrikken. Det tok et skritt mot haugen. Bakken ristet. Det bøyde seg ned. Den enorme hånden, stor som en gravemaskin, grep tak i en kampestein som Fargefantens personlig hadde malt knallrød med gule prikker.

Trollet åpnet munnen. Det siklet grått slim.

«Mmmm... farge-knask...» brummet det.

Og så puttet det steinen i munnen og bet til.

KRA-KNASJ-GRØNSJ!

Lyden av granitt som knuste mot trolltenner var øredøvende.

Alle ventet.

Grå-Trollet stoppet å tygge. Det så forvirret ut. Det smakte ikke søtt. Det smakte ikke flytende regnbue. Det smakte... tørt. Og hardt. Og litt som maling.

Men trollet var så sultent, og haugen var så fin, at det prøvde en til. En stor, blå stein denne gangen.

KRA-KNASJ!

Trollet svelget.

Og så skjedde det. En lyd begynte dypt nede i magen på trollet. Det var ikke skritt denne gangen. Det var en rumling. En gigantisk, fæl, mageknip-rumling som fikk vinduene i Fargeland til å klirre.

ROOOOOMLE-GROOONK!

Ansiktet til Grå-Trollet skiftet farge. Fra kjedelig grått til en slags kvalmende, grønnaktig betongfarge. Det tok seg til magen med begge hender.

«Au... magen...» stønnet trollet. Det rapte, og en sky av støv og malingsflak sto ut av munnen på det.

«Farge... vondt...»

Trollet så på den fristende haugen med avsky. Det så på fabrikken, og grøsset. Det virket som om det plutselig hadde mistet appetitten på alt som var fargerikt.

Med et siste, ynkelig sthønn, snudde det enorme beistet seg. Det begynte å vagge tilbake den veien det kom, mot fjellet Kraft, mens det holdt seg på den verkende magen.

Ka-boom... ka-boom... ka-boom...

Skrittene ble svakere og svakere, til de til slutt forsvant helt i det fjerne.

Det var stille på torget i noen sekunder.

Så brøt jubelen løs. Oddvar Struts trakk hodet opp av bøtta og flakset vilt. Borgermester Dunkel klemte Rørlegger-Rolf.

Fargefantan sank sammen på bakken, utslitt og dekket av maling. De hadde klart det. De hadde reddet Fargeland med stein, maling og en god porsjon lureneri.

«Jeg tror,» sa Fargefantan mens han så på den halvspiste haugen av malte steiner, «at Grå-Trollet kommer til å holde seg til gråsteindielt de neste hundre årene.»

Og den kvelden var fargene i Fargeland litt skarpere, litt klarere og litt gladere enn noen gang før.

Rødt, gult og litt magi – nå er Fargefantens historie forbi

© **Fargeland.no** Denne historien er utarbeidet og eies av Fargeland.

Idé av Henrik Jagland Sæterdal. Kopiering eller videresalg er ikke tillatt uten avtale.

Last ned flere historier på www.fargeland.no